

Sygn. akt II Ka 169/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

1 października 2020r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Agata Wilczewska

Protokolant: st. sekr. sąd. Irena Bąk

przy udziale Łukasza Radke Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Kole

po rozpoznaniu w dniu 25 września 2020r.

sprawy **P. K.**

oskarżonego z art.178a§1k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kole

z dnia 8 czerwca 2020r., sygn. akt II K 838/19,

I. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.

II. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki w kwocie 20zł i wymierza mu opłatę w kwocie 300zł za postępowanie odwoławcze.

Agata Wilczewska

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 169/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

o.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Kole z dnia 8 czerwca 2020 r., sygn. akt II K 838/19.

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia**0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

w całości

na niekorzyść

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#

art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiężle o powodach uznania dowodu

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiężle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>Obróńca orzeczeniu zarzucił obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj.:</p> <p>1. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez przyjęcie dowolnej oceny materiału dowodowego oraz odstąpienie od wszechstronnego rozważenia całości materiału dowodowego w sprawie, co doprowadziło do nienależytego i sprzecznego z przebiegiem wydarzeń ustalenia stanu faktycznego i przyjęcia, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu, mimo iż należyta, wnikliwa i wszechstronna analiza chociażby wyjaśnień oskarżonego, zeznań świadków R. C. (1) i K. C. w zestawieniu ze zdjęciami, przedłożonymi na rozprawie w dniu 08.06.2020 r. prowadzi do wniosku, iż oskarżony nie dopuścił się zarzucanego mu czynu;</p> <p>2. art. 5 § 2 k.p.k., poprzez rozstrzygnięcie przez Sąd I instancji niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, w tym uwzględnienie przez Sąd jedynie okoliczności, przemawiających na niekorzyść oskarżonego, co przejawiało się w subiektywnej ocenie wyjaśnień oskarżonego i zeznań świadków R. C. (1) i K. C..</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Sąd odwoławczy dokonując kontroli instancyjnej podzielił stanowisko Sądu meriti, iż w sprawie nie zachodzą jakiegokolwiek wątpliwości w zakresie sprawstwa oskarżonego, a zarzuty skarżącego stanowią jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu orzekającego.</p> <p>Ocena dowodów przeprowadzonych w toku postępowania pozostaje pod ochroną prawa procesowego (art. 7 k.p.k.), gdyż została poprzedzona z ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.). Sąd wydał wyrok na podstawie analizy całokształtu ujawnionych w toku postępowania okoliczności, mających znaczenie dla przedmiotowego rozstrzygnięcia, wobec czego ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie uchybia treści art. 410 k.p.k.</p> <p>W odniesieniu do powyższego, za niezasadny należy ocenić zarzut nieprawidłowej oceny wyjaśnień oskarżonego jak i zeznań świadków R. C. (1) i K. C. w zestawieniu ze zdjęciami, przedłożonymi na rozprawie w dniu 8 czerwca 2020 r. W ocenie Sądu odwoławczego, Sąd I instancji dokonał prawidłowej oceny wyjaśnień oskarżonego jak i ww. świadków, odmawiając im wiary, bowiem były nieprzekonujące oraz sprzeczne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, a przy tym, wbrew twierdzeniom obrony ukierunkowane na uniknięcie</p>	

odpowiedzialności karnej przez oskarżonego.

Zarówno oskarżony P. K. jak i świadkowie R. C. (2) i J. B. nie byli w stanie wskazać nawet imienia osoby, która rzekomo prowadziła samochód, mimo iż ten wieczór spędzili wspólnie w klubie w O., a oskarżony i J. B. spożywali z nim alkohol. Ponadto co konsekwentnie pomija obrona, świadek K. C. konsekwentnie wskazywał, że samochodem jechały dwie osoby, dwie osoby z samochodu wypadły też po wypadku, a gdyby była trzecia osoba to on musiałby ją widzieć, nie mogła si „ulotnić”. Wartości zeznań tegoż świadka, wbrew twierdzeniom obrony nie umniejszają w żadnym zakresie zdjęcia, przedłożone na rozprawie w dniu 8 czerwca 2020 r. K. C., mijając się na wprost z pojazdem, należącym do oskarżonego, miał możliwość widzieć ile osób znajduje się w środku, tym bardziej iż pojazd ten zwrócił jego uwagę, bowiem kierujący ewidentnie nad nim nie panował. Po chwili samochód przemieścił się na przeciwległą stronę jezdni, uderzył w nasyp ziemi i koziółkował, a pojazdu w wyniku uderzenia wypadło dwóch mężczyzn, tj. oskarżony oraz J. B., czego świadkiem był K. C., który bezzwłocznie cofnął swój samochód, zatrzymał się i rozpoczął udzielanie poszkodowanym pierwszej pomocy. W odniesieniu do powyższego, twierdzenia świadka C., iż w pojeździe który go wyprzedzał znajdowały się dwie osoby na przednich siedzeniach i jedna z tyłu nie mogą zostać uznane za wiarygodne.

Z kolei w odniesieniu do twierdzeń obrońcy o pojawiających się w sprawie wątpliwościach dotyczących

sprawstwa oskarżonego, które winny zostać rozstrzygnięte na jego korzyść wskazać należy, iż nie można stawiać w sposób uzasadniony zarzutu naruszenia zasady in dubio pro reo, powołując się na wątpliwości samej "strony" co do treści ustaleń faktycznych, wymowy dowodów, czy też sposobu interpretacji przepisów prawa. Dla oceny, czy nie został naruszony zakaz z art. 5 § 2 k.p.k. nie są bowiem miarodajne tego rodzaju wątpliwości zgłaszane przez stronę, ale tylko to, czy sąd orzekający w sprawie rzeczywiście powziął wątpliwości w tym zakresie i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego. A zatem w sytuacji, gdy konkretne ustalenie faktyczne zależne jest od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, nie można mówić o naruszeniu zasady domniemania niewinności. Na gruncie niniejszej sprawy, Sąd I instancji słusznie uznał, iż nie zachodzą jakiegokolwiek wątpliwości w zakresie tego, że, w samochodzie kierowanym przez oskarżonego P. K. znajdowały się jedynie dwie osoby, a oskarżony, który im kierował, swoim zachowaniem wyczerpał wszystkie znamiona przypisanego mu przestępstwa.

Kierunek apelacji obligował również Sąd odwoławczy do kontroli w zakresie wymierzonej oskarżonemu kary, jednakże i w tym zakresie nie stwierdzono jakiegokolwiek uchybień. Orzeczona kara grzywny oraz rozstrzygnięcie w zakresie środka karnego oraz świadczenia pieniężnego są odpowiednie do stopnia winy oskarżonego i stopnia społecznej szkodliwości czynu, uwzględniają możliwości majątkowe oskarżonego, a przy tym

<p>spełnią swoje cele kompensacyjne i wychowawcze.</p> <p>Mając na względzie wszystkie przedstawione powyżej okoliczności, Sąd odwoławczy nie znajdując przy tym uchybień określonych w art. 440 k.p.k., podlegających uwzględnieniu z urzędu i powodujących konieczność zmiany bądź uchylecia zaskarżonego rozstrzygnięcia – na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. orzekł jak w wyroku.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu oraz zasądzenie na rzecz oskarżonego kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Sąd odwoławczy nie podzielił zarzutów zawartych w apelacji obrońcy, a nie znalazł przy tym uchybień, podlegających uwzględnieniu z urzędu i powodujących konieczność zmiany bądź uchylecia zaskarżonego rozstrzygnięcia. Z uwagi na nieuwzględnienie środka odwoławczego niezasadny okazał się również wniosek w zakresie zwrotu na rzecz oskarżonego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
--	--

1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.1I.	Przedmiot utrzymania w mocy
0.1 Wina oskarżonego, wymierzona kara grzywny, orzeczony środek karny oraz 0.2 rozstrzygnięcie o świadczeniu pieniężnym i rozstrzygnięcie w zakresie kosztów postępowania 0.3 przed Sądem I instancji.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Sprawstwo oskarżonego i wina w świetle zgromadzonych w sprawie dowodów i prawidłowo ustalonego stanu faktycznego nie budzą wątpliwości Sądu odwoławczego. Oskarżony swoim zachowaniem wypełnił wszystkie znamiona przypisanego mu czynu. Wymierzona przez Sąd I instancji kara grzywny jest odpowiednia do stopnia winy oskarżonego, nie przekracza możliwości majątkowych oskarżonego, a ponadto spełni swoje cele kompensacyjne i wychowawcze. Sąd nie dopatrył się przy tym uchybień w zakresie wymierzonego środka karnego, jak również w zakresie orzeczonego świadczenia pieniężnego, jak i w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach postępowania przed Sądem I instancji.	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany

Zwiąże o powodach zmiany	

0.1		
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylecia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylecia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	

6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	O kosztach postępowania odwoławczego Sąd orzekł na podstawie art. 634 k.p.k., art. 636 § 1 k.p.k. i art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 2013 r., poz. 1247) zasądzając od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki w kwocie 20 zł (ryczałt za doręczenia) i wymierzył mu opłatę w kwocie 300 złotych za postępowanie odwoławcze.

7. PODPIS
Agata Wilczewska

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego P. K.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wina oskarżonego		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść	# w całości		
# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana